

TERAPIST

B. A. PARIS

—
Polisiye
Gerilim
—

TERAPİST

Orijinal adı: The Therapist

© BA Paris, 2021

Yazan: B. A. Paris

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Necla Feroğlu

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Darley Anderson Agency aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitap İngilizce'de ilk kez HarperCollins Publishers Ltd'in alt markası olan HQ tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8344-22-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Terapist

B. A. Paris

Çeviren: Solina Silahlı

Geçmiş

Ofisim küçük, kusursuz ve sade. Grinin yatıştırıcı tonlarında iki koltukla dekore edilmiş; danışanlarımınki koza tarzı, benimki ise deri. Not defterim için kendi koltuğumun sağında küçük bir sehpa, duvarda ise paltoları asmak için bir askı var, o kadar. Gevşeme terapisi uyguladığım oda soldaki kapının ardında. Buradaki duvarlar pembenin en açık tonunda, hiç pencere yok, masaj masasına altın sarısı ışığını yayan iki süslü lamba var sadece.

Ofisimin penceresindeki panjurun aralığından kapıya gelen herkesi görebiliyorum. Yeni danışanımı bekliyorum, vaktinde gelmesini ümit ediyorum. Geç kalırsa olumsuz bir izlenim bırakacak.

İki dakika gecikiyor, bu kadarını hoş görebilirim. Basamakları koşarak çıkıyor, zili çalarken endişeyle etrafına bakınıyor, birinin onu tanimasından korkuyormuş gibi omuzlarını düşürmüştü. Aslında endişelenmesine hiç gerek yok çünkü duvarda verdiğim hizmeti duyuran bir tabela yok.

Onu içeri alıp rahatlamasını söylüyorum. Koltuğa oturuyor, çantasını ayaklarının dibine yerleştiriyor. Lacivert etek ve beyaz gömlek giymiş, saçları atkuyruğu şeklinde geriye toplanmış, iş görüşmesine gelmiş gibi. Aslında öyle düşünmekte haklı. Ne de olsa ben herkesi kabul etmiyorum. Kriterlerime uygun olmalı.

Ona yeterince sıcak olup olmadığını soruyorum. Pencerelemi açık tutmayı seviyorum ama bahar henüz yerini yaza bırakmadığı için kalorifer yanıyor. Pencereden dışarı bakarak yerleşmesi için ona zaman tanıyorum, gökyüzünde süzülen uçak dikkatimi çekiyor. Nazikçe öksürdüğünü duyunca dikkatimi tekrar danışanıma çeviriyorum.

Ona doğru eğiliyorum ve tam terapist moduma girip ona standart sorumu soruyorum. İlk görüşme bazı açılardan en sıkıcı olanıdır.

“Hiç iyi hissetmiyorum” diyor, görüşmenin daha yarısında.

Başımı bazı notlar aldığım defterimden kaldırıyorum.

“Şunu bilmenizi ve unutmamanızı isterim ki bu odada söyleyeceğiniz her şey gizli kalacaktır” diyorum.

Başımı sallıyor. “Sadece kendimi inanılmaz derecede suçlu hissediyorum. Neden bu kadar mutsuz olduğumu bilmiyorum. İstedğim her şeye sahibim.”

“Mutluluk” ve “suçluluk” kelimelerini not ediyorum, sonra eğilip doğruca gözlerinin içine bakıyorum.

“Henry David Thoreau’nun ne düşündüğünü söyleyeyim mi size? ‘Mutluluk kelebeğe benzer; siz peşinden koştukça o kaçır. Dikkatinizi başka şeylere çevirdiğinizde ise gelir, nazikçe omzunuza konar.’”

Gülümsüyor, rahatlıyor. Bunu seveceğini biliyordum.

Coşkulu sesler dikkatimi ambalajından çıkardığım kitap kutusundan uzaklaştırıyor. Aslında öyle sessiz bir gündü ki Londra'da olduğuma inanmakta zorlanıyorum. Harlestone'dayken dışarıdan tanıdık gürültüler gelirdi; kuş cıvıltısı, seyrek geçen araba veya traktörlerin uğultusu, bazen de oradan geçen bir at sesi. Burada, Çevre Evleri'nde ise her yer sessiz. Pencereleler açıkken bile nadiren ses geliyor. Beklediğim bu değil ama sanırım iyi bir şey.

Leo'nun çalışma odasındaki üst kat penceresinden yola bakıyorum. Şort ve askılı bluz giymiş, kısa kesim beyaz-sarı saçlı bir kadın, bakıra çalan kızıl saçlı, ince uzun başka bir kadınla kucaklaşıyor. Kısa boylu kadının komşumuz olduğunu biliyorum, dün gece geç saatte 5 numaranın önünde bir adamla birlikte arabanın bagajından valizlerini alırken görmüştüm onu. Diğer kadını ilk defa görüyorum. Ama üzerine kusursuzca oturan lacivert kot pantolonu ve düzgün hatlarını ortaya çıkartan bembeyaz dar tişörtüyle buraya ait bir görüntüsü var. Pencerenin önünden çekilmeliydim çünkü eğer eve doğru bakarlarsa beni görebilirler. Ama birinin arkadaşlığına o kadar ihtiyacım var ki yerimden kımldamamayı seçiyorum.

Kısa boylu olan, "Dönüşte gerçekten de uğrayacaktım" diyor.

Uzun boylu olansa başını iki yana sallıyor ama sesinden gülmüsedığı anlaşılıyor. "Hiç inandırıcı değil Eve. Seni dün gece bekliyordum."

Eve -ismi bu demek ki- gülüyor. "Saat onda vardık ve o saatte rahatsız etmek istemedim. Toskana nasıldı?"

Aniden esen rüzgâr, evin karşısındaki meydanı çepeçevre saran

çınar ağaçlarını hışırdatıyor ve kadının cevabını da beraberinde alıp götürüyor. Burası, imrenilesi kent yaşamını tasvir eden bir film seti kadar güzel. Leo bana fotoğraflarını gösterene kadar böyle yerlerin var olduğuna inanmazdım, hatta fotoğrafları gördüğümde bile gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm.

Evimizin tam karşısındaki Çevre Evleri'nin siyah dış kapısından giren dağıtım aracı dikkatimi çekiyor. At nalını andıran yolun solundan aşağıya dönerek ağır ağır ilerliyor. Leo evimizi, ihtiyacımız olduğunu düşünmediğim şeylerle doldurduğu için araç bize gelmiş olabilir. Dün çok güzel ama aşırı büyük cam bir vazo gelmişti ve Leo kucağında vazoyla oturma odasında uzun süre dolanıp uygun bir yer aramış, sonunda onu terasa açılan çift kanatlı kapının yanına koymuştu. Nakliye aracı ilerlemeye devam edip diğer yanımızdaki evin önünde duruyor ve ben de 7 numaradaki komşularımızı görme hevesiyle pencereye yaklaşıyorum. Araç yoluna çıkan yaşlı adamı görünce şaşırıyorum. Nedense –belki de Çevre Evleri Londra'nun ortasında yeni bir site olduğu içindir– burada yaşlı insanların yaşayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Birkaç dakika sonra araç uzaklaşıyor ve tekrar Eve ile diğer kadının durduğu tarafa bakıyorum. Keşke yanlarına gidip kendimi tanıtacak kadar özgüvenim olsaydı. On gün önce taşındığımızdan beri sadece bir kişiyle, 9 numaradaki Maria'yla tanışmıştım. Annelerinin gür siyah saçını alan üç küçük oğlan çocuğu ile iki güzel sarı Labrador'u minivana bindiriyordu. Omzunun üzerinden bana merhaba diye seslenmiş, kısa bir sohbet etmiştik. Komşuların çoğunun hâlâ tatilde olduğunu, ay sonunda, eylülde okulların açılmasına yakın bir zamanda döneceklerini söylemişti.

“Onlarla tanıştın mı?” Uzun boylu kadının sesi yeniden dikkatimi çekiyor ve başını eve doğru çevirmesinden beni ve Leo'yu kastettiğini anlıyorum.

“Henüz değil.” Duraksıyorlar. “Şimdi tanışalım mı?”

“Hayır!” Cevabın şiddetiyle pencereden uzaklaşıyorum. “Neden onlarla tanışmak isteyeyim ki?”

Eve, “Saçmalama Tamsin” diye onu yatıştırıyor. “Böyle bir yerde onları görmezden gelemezsin.”

Tamsin'in cevabını beklemiyorum bile. Onun yerine kalbim küt küt atarken evin karanlık bir köşesine kaçıyorum. Keşke Leo burada olsaydı ama bu sabah Birmingham'a gitmişti ve perşembeden önce dönmeyecekti. Gitmesi beni kısmen rahatlattığı için bir parça suçluluk duyuyorum. Son iki hafta biraz gergin geçmişti, belki de birbirimize henüz alışamamıştık. On sekiz ay önce tanıştığımızdan beri sadece hafta sonlarımızı birlikte geçirdiğimiz uzun mesafeli bir ilişki yaşıyorduk. Ve buradaki daha ilk sabahımızda portakal suyu kutusunu doğruca kafasına dikip kutuyu tekrar dolaba koyduğunu gördüğümde henüz tüm tuhaflıklarını ve alışkanlıklarını bilmediğimi fark etmiştim. İyi şampanyayı sevdiğini, yatağın sol tarafında uyuduğunu, çenesini başımın tepesine yaslamayı sevdiğini, Birleşik Krallık içinde çok fazla seyahat ettiği için bir yerlere gitmekten nefret ettiğini, hatta pasaportunun bile olmadığını biliyorum. Ama onun hakkında öğrenmem gereken daha çok şey var ve şimdi, yeni evimizin merdivenlerinin başında, yumuşak gri halının sıcaklığını çıplak ayaklarımın altında hissederek otururken onu çok özlüyorum.

Eve'in konuşmasını dinlemem gerektiğini bilsem de bu, Tamsin'in sözlerinin verdiği acıyı hafifletmeye yetmiyor. Ya burada hiç arkadaşımız olmazsa? Leo bana Londra'da birlikte yaşamayı ilk teklif ettiğinde beni endişelendiren tam da bu olmuştu. Her şeyin yolunda gideceğine söz vermişti ama komşularımızla tanışmak için yeni eve taşınma partisi verme önerime çok da sıcak bakmamıştı.

"İnsanları davet etmeden önce onları tanyalım" demişti.

İyi ama ya onları tanyamazsak? Ya ilk adımı bizim atmamız gerekiyorsa?

Cebimden telefonumu alıyorum ve WhatsApp simgesine tıklıyorum. Sohbetimiz sırasında Maria beni ve Leo'yu Çevre Evleri grubuna eklemeyi teklif ettiği için ona ikimizin de numarasını vermiştim. Biz henüz kimseye mesaj yazmamıştık ve kaybolan paketler ve meydanadaki küçük parkının bakım masraflarıyla ilgili bildirimler susmayınca Leo gruptan ayrılmak istemişti.

Kabalık ettiği düşünülür korkusuyla, "Leo, gruptan ayrılamazsın!" dediğinde grubu sessize almakla yetinmeyi kabul etmişti.

Ekrana bakıyorum. Bugün, daha şimdiden on iki yeni bildirim gelmiş ve okudukça kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Tatilden dönen komşular birbirini selamlıyor, bir an önce görüşmek, yoga ya başlamak, bisiklete binip tenis oynamak için sabırsızlandıklarını yazıyorlar.

Biraz düşündükten sonra bir mesaj yazıyorum.

“Herkes merhaba. Biz 6 numaradaki yeni komşunuzuz. Cumartesi günü saat 19.00’dan sonra birlikte bir şeyler içmeyi çok isteriz. Gelebilirseniz lütfen bize bildirin. Alice ve Leo.”

Ve fikrimi değiştirmeden gönder tuşuna basıyorum.

“Demek buradasın” diyor Leo, elinde kirli bardaklarla mutfağa geldiğinde. Onları lavabonun yanına koyup altına düşen saçlarını geriye atıyor. “Bahçeye gelmiyor musun? Sohbeti kaçırıyorsunuz.” Sonra da şaşkın bir ifadeyle, “Çöp toplama gününde çöp kutumuzu evin yan tarafı yerine araç yolundan görünür bir yere koyduğumuz için uyarımı aldım bile” diyor.

“Vay canına” diyorum gülümseyerek. “Buna verecek cevabım yok.” Bir cips poşetini açıp içindekileri bir kâseye boşaltıyorum, kenarından dökülen bir iki tanesini kurtarıyorum. Yapay yermantarı kokusu burnuma doluyor. “Herkes geldiğinde size katılacağım, söz. Birinin burada kalıp kapıyı açması gerekiyor.”

Leo kâseye tereddütle bakıyor. “Ne aroması var bunda?”

“Tadına baksana.”

Bir tane alıp çiğniyor ve burnunu buruşturuyor.

“Ceset” diyor, “ceset tadı var bunda.”

Gülüyorum çünkü ne demek istediğini anlıyorum. Mayhoş, topraksı bir tadı var. Bir ısırık daha alıyor ve bu defa iyice abartarak yüzünü buruşturuyor. Sonunda rahatlamış olmasına seviniyorum. İnsanları bir şeyler içmeye davet ettiğimi söylediğimde sınırlanmıştı. Haberi ona, perşembe akşamı, üç günlük Birmingham gezisinden döndüğünde vermiştim. Kavurucu bir sıcak vardı ve o da kızgın ve sinirliydi.

“Beklemeye karar verdiğimizizi sanıyordum” demişti, gömleğinin yakasını çekiştirerek. Suçluluk duygusuyla şarap şişesine uzanmış ve onu yatıştıracağını umut etmiştim.

“Parti” kelimesinden kaçınmam gerektiğinin bilinciyle “Sadece içki” dedim ona.

“Kimleri davet ettin?”

Şişeyi ona verip çekmecedan tirbuşonu aldım. “Bu çevrede yaşayanları.”

“Ne yani? Herkesi mi?”

“Evet. Ama 3 numarada yaşayanlar gelemiyor. 9 numaradan da sadece Maria veya Tim geliyor. En fazla yirmi bir kişi yani.”

“Ne zaman peki?”

“Cumartesi.”

“Bu cumartesi mi?”

“Evet.”

Leo bütün gece susmuş, dün de Eve’in kocası Will’i görmeye gitmişti. Will’e bir yanlışlık olduğunu ve daveti iptal etmemiz gerektiğini söylemesinden korkarak pencereden kapı ağzındaki konuşmalarını izlemiştim. Ama eve döndüğünde bira ve şampanya almaya gideceğini söyleyince rahat bir nefes almıştım.

“Şampanya ne durumda?” diye soruyorum şimdi. “Yetecek mi?”

“Ben bu hızda içerken yetmez!”

Eve’in sesini tanıyorum ve Leo’nun omzunun üzerinden baktığımda, elinde boş bardağı ve beyaz kısa saçlarının ucundaki pembe tona bürünmüş yanaklarıyla kapıda durduğunu görüyorum. “Bu harika bir şey! Bundan sonra Prosecco’yla yetinebilir miyim, bilmem.”

Eve ve Tamsin’in pencereimin önündeki konuşmasına kulak misafiri olduğum günün ertesinde Eve’le tanışmış, ona hemen ısınmışım. Tamsin’in aksine Leo ve beni tanımaya hevesli görünmesinin yanı sıra içten ve ilgiliydi; herkesin birbirini tanıdığı bir sokağa taşınmanın kolay olmadığını biliyordu. Will’le birlikte Çevre Evleri’ne taşınalı henüz on sekiz ay olduğu için bazı şeyler onun açısından da nispeten yeni.

Leo dönüyor. “Sence herkes geldi mi Eve? Alice bahçeden zilin sesini duyamayacağından endişeleniyor da.”

“Will az önce geldi, provası yeni bitti. Dolayısıyla Maria ve Tim dışında sanırım herkes geldi” diyor. “Ama WhatsApp grubuna, bakıcı bulamadıklarını yazmışlardı sanırım.”

Buzdolabından üç şişe şampanya alıp birini Eve’e, ikisini

Leo'ya uzatıyorum. "Evet, Maria ayarlayabilirlerse kendisinin ya da Tim'in geleceğini söyledi."

Eve kakhaha atıyor. "Üç oğlan çocuğuyla bakıcı bulamamaları çok doğal. Çok sevimliler ama bir o kadar da gürlütlüceler."

"Edward ve Lorna da gelmedi" diyorum. Yaşlı komşuyla karısının isimlerini öğrenmişim artık. "Hem tanışmak hem de daveti gördüklerinden emin olmak için uğradığımda gelebileceklerini sanmadıklarını söylediler."

"Partiler onlara göre değil sanırım" diyor Eve tereddütle. "Doğrusunu istersen bu saatten sonra kimse gelmez ama sen yine de istersen kapıyı aralık bırakabilirsin." Eve şişeyi birinin kapıp kaçmasından korkarcasına göğsüne bastırıyor. "Böylece Tim veya Maria geldiğinde kolayca içeri girebilir."

Bir an tereddüt ediyorum. Harlestone'da kapıyı aralık bırakmakta bir sorun görmezdim ama şehir hayatı başka. Tedirginliğimi fark eden Leo başıma bir öpücük konduruyor.

"Merak etme" diyor. "Güvenlikli bir sokakta yaşıyoruz, biz izin vermediğimiz sürece kimse içeri giremez."

Ona gülümsüyorum. Haklı, hem zaten Londra'da yaşamakla ilgili önyargılarımdan da kurtulmam gerekiyor. Giriş koridoruna geçiyorum ama kapının sürgüsünü daha açmadan zil çalıyor. "Birazdan gelirim!" diye sesleniyorum Leo'ya. "Kapıyı açıyorum."

Kapıyı açtığımda şık pantolonu ve güzel keten ceketiyle uzun boylu, yakışıklı bir adamı karşımda buluyorum. Birkaç adım geride durup hafif kısık, derin gri gözleriyle beni süzüyor.

"Sen Tim olmalısın" diyorum gülümseyerek. "Ben Alice, içeri gelsene."

"Merhaba Alice, tanıştığımıza sevindim."

Tim girişe adım atıyor ve asma cam lambanın altından başını eğerek geçiyor. Bir an ikimiz de konuşmuyoruz.

"Evin eski halini biliyor muydun?" diye sorarak sessizliği bozuyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama bazı değişiklikler yaptığınızı biliyorum."

“Sadece üst katta. Bir duvarı yıkıp yatak odasını genişlettik.”

“Gerçekten müthiş, gözümde canlandırmaya çalışıyorum.”
Merdivenlere doğru bakıyor. “Ön tarafta mı, arkada mı?”

“Arkada. İstersen gösterebilirim” diye ekliyorum gülümseyerek çünkü bu akşam üst kat merdivenlerini ilk çıkışım değil bu. Çevre Evleri’ndeki on iki evin hepsi aslında birbirinin aynısı olsa da bazıları sonradan genişletilmiş. Sanırım aynı alanı nasıl kullandığımız insanların ilgisini çekiyor.

“Harika, çok isterim” diyor peşimden gelerek.

Merdiven sahanlığına vardığımızda, “Demek kısa çöpü Maria çekti” diyorum.

“Affedersin, anlayamadım?”

“Evde kalıp çocuklara bakmak zorunda kaldı, demek istedim. Bakıcı bulamadığımızı söylemişti.”

Tim başını sallıyor. “Doğru, bulamadık. Okullar açılınca çocuk bakmak yerine arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyorlar sanırım.”

Sahanlığın sağ tarafındaki tek kapıyı açıyorum. Tim peşimden gelirken bahçede sohbet edip gülüşen insanların sesi açık pencerelelerden içeri süzülüyor.

“İnanılmaz” diyor Tim etrafına bakınarak, “bu kadar büyük bir yatak odası gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Leo’nun fikriydi” diyorum. “Üç yatak odası fazla geldiği için ikisinin arasındaki duvarı çıkarıp bir odaya dönüştürdük.”

“Umarım bu Mary’nin de aklını çelmez.”

“Mary mi?” Eve’in herkese bulaşan kahkahasını duyunca bir an önce odadan çıkıp ona katılmak istiyorum. “Karinin ismi Maria değil miydi?”

“Öyle ama ben ona Mary diyorum. Manastır okuluna gittiği için başta ona hep takılırdım, sonra öyle kaldı.” Tim pencerenin karşısındaki duvarın yarısını kaplayan dolaba bakıyor. Çok derin, üstelik ahşap tirizli kapıları da çok güzel. “Bu büyüklükte bir dolaba hiç hayır demezdim.”

Kahkaha atıyorum. Odadan çıkıyor ve önüne geçip merdivenleri inmem için bana yol veriyor.

Alt kata indiğimizde ciddiyetle, “Büyük tur için teşekkürler” diyor.

Ona bahçeyi işaret ediyorum. “Herkes dışarıda. Sen de bir bardak al ve istediğinden doldur. Ben kapıyı kapatmaya gidiyorum.”

Bahçeye çıkmadan önce evin önündeki sakin havayı içime çekiyorum. Mutfağın önünden geçerken Tim’in lavaboda, musluk-tan bir bardak su doldurduğunu görüyorum. Ona dışarıdaki buz-lukta soğuk su şişeleri olduğunu söylemeye niyetleniyorum ama Leo’nun bana el salladığını görünce kalabalığın arasından ona doğru zikzak çizerek ilerliyorum. Leo, abartılı el kol işaretleriyle ona bir şeyler anlatan Will’le birlikte. Will gür siyah saçları, kemer-li burnu, biçimli dudaklarıyla yakında çok yürek hoplatacak bir aktör, yükselen bir yıldız. Eve artık her dışarı çıktıklarında Will’in tanınmasından yakınıyor ama içten içe bundan keyif aldığı belli.

Ben onlara yaklaşırken 8 numarada yaşayan dul Geoff de yan-larına gidiyor ama açık kahverengi saçlı diğer adamın ismini hatırlamıyorum. Tamsin’le birlikte geldiği için ona biraz temkinli yaklaşıyorum. Duyduklarımdan sonra Tamsin’in WhatsApp gru-bundaki davetime cevap verip kocasıyla –Cameron mıydın, Con-nor mı?– birlikte cumartesi günü geleceğini yazması beni şaşırt-mıştı doğrusu. Belki de Eve onu gelmeye ikna etmişti.

Beyaz yazlık elbisemi bilinçlice düzeltirken bahçede tek başına kalan biri olup olmadığına bakıyorum. Ama yıllardır birbirini ta-nıyan ve tatilden sonra buluşmanın mutluluğunu yaşayan grup-ları görünce kendi partimde yabancı olduğumu hissediyorum.

“Alice, gelsene!”

Eve’in parmak uçlarına yükselip bana el salladığını görüyo-rum. Masadan bir kâse cips alıp o tarafa yürüyorum.

“Güzel elbise.” Başımı kaldırdığımda açık kahverengi saçlı adamı karşımda buluyorum. O koca elinde tuttuğu dört bardağa bakılırsa içkileri tazelemeye gidiyor.

“Teşekkürler.” Ona gülümsüyorum. “Affedersin, ismini bilmi-yorum.”

“Connor. Tamsin’in eşiyim.” Sesindeki İskoç aksanının izleri-ni duyuyorum.

“Şey, aslında onunla henüz tanışmadım ama tanıştığımda bunu hatırlayacağım” diyorum.

Connor kahkaha atıp gidiyor.

“Yaltakçı” diye düşünüyorum, arkasından bakarken. Sonra kendimi kötü hissediyorum çünkü adam sadece takılmıştı.

Eve’in arkadaşlarıyla durduğu tarafa doğru ilerlerken Tamsin’in beni görür görmez gözlerini kıstığına yemin edebilirim.

“Biz de tam buraya taşınmanın ne cesurca bir hareket olduğundan bahsediyorduk” diyor ve Eve o an onu dürtüyor. Yüzünü çevreleyen bukleleri ve açık yeşil gözleriyle Tamsin gerçekten de çok çekici.

Ona gülümsüyorum. “Alışacağıma eminim. Özellikle sizin gibi tatlı komşularım varken” diye ekliyorum, onu kendi tarafıma çekme çabasıyla.

Tamsin kaşlarını çatıyor ve o an benden hoşlanmadığını anlıyorum. Üzülüyorum. Belki de arkadaşlarını kıskanan tiplerdendi ve bu sözümden gruplarına katılmak isteyen haddini bilmez biri olduğumu düşünmüş olabilir. Biraz daha ağırdan almalıydım.

“Neden içki almıyorsun?” diyor esmer güzeli Cara. Paul’la birlikte geldiğini biliyorum ama kaç numarada yaşadıklarını hatırlamıyorum. 2 miydi? Elini benim tuttuğum kâseye daldırıyor. “Bu cipsler çok lezzetli. Nereden aldın?”

“Dean Caddesi’ndeki şarküteriden” diyor Tamsin, benden önce davranarak. Gergin bir gülücük eşliğinde, “Ben daha önce oradan almıştım” diye ekliyor.

* * *

Gecenin geri kalanı hızla geçiyor. Son misafirler de gittiğinde kendimi evimde hissediyorum.

Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken Leo’ya “Herkes çok içten” diyorum. “İlişkimizi ilerletmek için onları küçük gruplar halinde yemeye davet etmeliyiz.”

Leo onaylamayan bir bakış atıyor. “Önce bu herkesin kim olduğunu bulalım.”

Bana sırlarını anlat...

Alice ile Leo, Londra'da nezih bir eve taşındıklarında her şey rüya gibidir. Ancak Alice komşularını tanıdıkça yeni evi hakkında korkunç bir bilgiye ulaşır ve bu evde daha önce yaşayan terapist Nina'yla aralarında güçlü bir bağ olduğunu hissetmeye başlar.

Takıntılı bir şekilde, iki yıl önce neler olduğunu öğrenmeye çalışır ama kimse bu konu hakkında konuşmak istemez. Mükemmel görünen komşularının sakladığı sırlar vardır...

B. A. Paris Fransa ve İrlanda kökenlidir. İngiltere'de büyüdü. Birkaç yıl boyunca uluslararası bir bankada borsa simsarı olarak çalıştığı Fransa'ya taşındı. Daha sonra öğretmenlik eğitimi alarak eşyle birlikte bir dil okulu açtı. Yazar, eş ve beş kızıyla uzun yıllar Fransa'da yaşadından sonra yakınlarda Birleşik Krallık'a döndü. B. A. Paris'in *Kapalı Kapılar Ardında* ve *Şüphe* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Solina Silahlı

